

ב. חלב שבקיבת בהמה שנשחטה ע"י עכו"ם – דינה כחלב שבקיבת נבלה, אלא שחמורה הימנה לדעת ר' אליעזר הסובר סתם מחשבת עכו"ם לע"ז, וכיון שנוח לו לעכו"ם בכל מה שכנוס בתוכה (שע"כ היא נראית שמנה ומובחרת לאלילו) – נאסר כל מה שבמעיה, וגם הגבינות שהועמדו על ידה. ואולם הסיקו הלכה שאין לחוש לדעת ר' אליעזר, (וכמו שמסר ר' שמואל ב"ר יצחק בשם ר' יוחנן). ואולם אם ידוע שהיא בהמת עבודת-כוכבים – החלב שבתוכה אסור, וכן הגבינות שמעמידים בקיבתה.

ג. לפי הסבר רב הונא למשנתנו, גזרו חכמים על חלב שבקיבת בהמה שנלקחה מן הנכרי, שמא ינק מן הטמאה. ואולם שמואל פרש באופן אחר. (והלכה כשמואל. וכן נוהגים, להעמיד בקיבת עגלים הנלקחים מן הנכרים. תוס').

ד. חלב שבקבת כשרה שינקה מן הטרפה – אסור, כחלב טרפה. (ומשמע ברש"י שאין חילוק בין חלב צלול לקרוש. (והרישב"א נקט לעיקר כרש"י). ואילו לשיטת רבנו תם והר"ה, זה דוקא בחלב צלול, אבל החלב הקרוש שבקיבה – הסיקו שאינו אלא פרש בעלמא ומותר. ומהרי"ף והרמב"ם נראה שלהלכה מותר אף בצלול. והרמב"ן צדד 'בד' הרי"ף והגאונים. אבל הוא עצמו הקשה על שיטה זו. ועריטב"א אפשרות נוספת; החלב עצמו אסור, אבל גבינות שמעמידים בו – מותרות, שהאיסור נתעכל ונעשה פירשא בעלמא). חלב שבקבת טרפה שינקה מן הכשרה – מותר, כחלב כשרה. בסתם, אין חוששים שינקה מן הטרפה, הן בבהמת ישראל הן בבהמת עכו"ם.

ה. חלב שבקבה הנמלח עם עור הקבה – יש מתירים את הגבינה שנעמדה בו, משום נ"ט בר נ"ט (וכ"כ הרמב"ם בתשו' שיט). ואולם רש"י הסיק שאסור הדבר, כיון שיש לו דין חלב גמור ואינו פרש בעלמא, והרי הוא נאסר מחמת הבשר. (ומבואר בתוס' שאין כאן איסור תורה, שהרי אין זה דרך בישול, אלא מדרבנן. ולפי הדעה הראשונה, אותו חלב נידון כפירשא בעלמא, ולכן הוא מותר. ופרש רבנו תם, דוקא החלב הקרוש שבקיבה, זה שמעמידים בו גבינות, אבל הצלול – דינו כחלב. ולזה הסכים הר"ה. ואולם הרי"ף והרמב"ם סוברים שאפילו בצלול מותר. (הרשב"א בחדושו כאן כתב שנראים דברי רבנו תם. ואילו בתוה"ב משמע שנקט כהרי"ף והגאונים שאף בצלול מותר – ע' ב"י יו"ד פו. וע"ע בראשונים ובפוסקים שם בדין צלול שלאחר מכן נעשה קרוש). והרמ"א כתב שנוהגים לאסור. ופרש הש"ך, שלכתחילה נראה שאסור אף בקרוש, אבל בדיעבד אין לאסור אלא בצלול).

ו. גבינות שהועמדו בעור קיבת כשרה – אם יש בקיבה בנותן-טעם – הרי הן אסורות משום בשר בחלב, (ומדרבנן, שדרך בישול בלבד אסרה תורה. תוס'). ואם לאו – מותרות. ואסור להעמיד בה גבינות לכתחילה. (פוסקים). וכתב הרמ"א (פו, י), שאם מולחים ומיבשים את עור הקיבה – מותר למלאו בחלב). גבינות שהועמדו בנבלה וטרפה – אסורים, משום שהאיסור מעמידם. (ר"י בן מגאש; רמב"ם ועוד).

דף קיז

קפג. א. חומר בחלב מבדם וחומר בדם מבחלב – כיצד?

ב. האם האליה נקראת חלב, והאם דינה שוה לשאר חלבים שבבהמה?

א. חומר בחלב מברם, שחלב הקרבן, אפילו בקדשים-קלים, מועלים בו (לפי שהוא בכלל קדשי ה', שהרי קרב על המזבח. וריבו זאת מכל חלב לה', וכן דרשו מכאשר יורם משור זבח השלמים – בא ללמד ונמצא למד, הוקשו שלמים לפר כהן משיח לענין מעילה, בכל החלקים הקרבים על המזבח. ואולם בקק"ל אין מעילה אלא לאחר זריקה), משא"כ בדם, אין בו מעילה. (ודוקא לאחר שחיטת הבהמה, אבל המקיז דם בחיי הבהמה – מועלים בו. תוס', עפ"י מעילה יב. וכ"פ הרמב"ם מעילה ב, יא; רש"י ברכות לא. ועוד. ומדרבנן יש מעילה בדם אפילו לאחר שנעשית מצוותו. תוס', עפ"י מעילה יא-יב).

וכן חייבים על החלב משום אכילת פיגול, אכילת נותר וטמא (אם אכלו בטומאת הגוף), משא"כ בדם. (שנאמרו בו שלשה מיעוטים: לבם; לכפר; הוא – למעט ממעילה, מחיוב אכילה בטומאה ומחיוב אכילת נותר. אבל פיגול לא צריך קרא, שאינו נותר ע"י דבר אחר אלא הוא עצמו 'מתיר').

(דעת ר' שמעון שאין פיגול בעולין. ע' כריתות כג:).

חומר בדם, שאיסורו נהג בבהמה חיה ועוף, בין טמאים בין טהורים, ואילו חלב אינו נהג אלא בבהמה טהורה בלבד.

ב. למסקנת הגמרא, האליה קרויה חלב (חלבו האליה תמימה), וכלולה היא בכתוב כל חלב לה', שנתרבתה להיות כשאר חלבים לדין מעילה, אף לקדשים קלים. אבל איסור אכילת חלב אין בה, לפי שנאמר כל חלב שור וכשב ועז – דבר השוה בשור כשב ועז, יצאה אליה שאינה אלא בכשב.

(וזה כדעת רב זביד ודלא כרב אשי שסובר אליה אינה נקראת חלב סתם אלא חלבו האליה. והקשו על כך שאם כן, לא ימעלו בה).

קפד. מה בין טומאת נבלות לטומאת אכלין?

טומאת נבלות חמורה מטומאת אכלין, שהנבלה אב הטומאה ומטמאה אדם וכלים, ומטמאת במשא, וטומאה יוצאת מגופה, אבל אכלין-טמאים אינם אלא ולד-הטומאה ואינם מטמאים אדם וכלים אלא אכלין ומשקין בלבד, ובמגע ולא במשא.

יש חומרות בטומאת אכלין שאין בטומאת נבלות; וזהו ששינינו במשנתנו שבאכלין ריבה הכתוב שה'שומר' של האכל (כגון קליפת החטה), מצטרף להשלימו לשיעור כביצה, משא"כ בטומאת נבלות, אין השומר (כגון עצם שיש בתוכה מוח) מצטרף.

כיוצא בזה, ישראל השוחט בהמה טמאה לנכרי ועדיין היא מפרכסת – מטמאה טומאת אכלין אבל לא טומאת נבלות, עד שתמות או עד שיתזו את ראשה.

דפים קיז – קיח

א. מהו 'יד' ומהו 'שומר'? מה דינם לענין הטומאות השונות?

ב. טומאה שנאמרה באכלין, בתנור, ובנבלה – אלו חומרות יש בכל אחד מהם או בשנים מהם, שאינן קיימות בשאר?

ג. האם יש 'יד' לענין הכשר לקבלת טומאה, כשם שיש 'יד' לטומאה עצמה?

א. דרשו חכמים מן הכתובים שכל דבר שהוא משמש כיד לאכל / לכלי / לנבלה, הרי הוא טמא ומטמא כמוהו, שאם הוא טהור ונגע בדבר טמא, הריהו מכניס טומאה לאכל / לכלי, ואם הוא טמא ונגע בטהור – טימאהו.

ודין טומאת ה'יד' כדין העיקר, הלכך יד בנבלה מטמאת אדם ומטמאת במשא, כנבלה. (נאמר בזרעים, בתנור ובנבלה לכם – לכל שבצרכיכם, כלומר כל דבר שהוא לצורך אותו אכל וכו'. והכתוב מדבר בהבאת טומאה למאכל, וכל שכן לטמא דבר אחר. ולדעת רב חביבא יש דרשה נוספת, (ב'אם אינו ענין' משומר דנבלה), אחת להוציא טומאה ואחת להכניס).

וכל דבר שהוא משמש כשומר, אעפ"י שאינו משמש כיד – מכניס ומוציא טומאה, כיד, (קל וחומר מיד שאינה מגנת, וזה מגן), ולא זו בלבד אלא שהשומר מצטרף עם המאכל להשלימו לשיעור טומאה. הלכך עור או קליפת חטה, השומרים על המאכל, מצטרפים לכביצה (על כל זרע זרוע אשר זרוע – שלשה ריבויים, לשומר שבורעים, שבאילנות ושבבשר וכדו').

ואולם בטומאת נבלות, אין השומר מצטרף לכזית, אלא מכניס ומוציא טומאה, כדין יד. (בנבלתה – ולא בעור. מאידך יטמא – לרבות שהוא מכניס ומוציא. ובאמת אין צורך בקרא, שקל-וחומר מיד, אלא מלתא דאיתא בק"ו טרחה וכתב לה קרא. ולרב חביבא בא לדרשה אחרת).

גם בטומאת-מת יש תורת 'יד' ו'שומר', ודינו כגוף המת, לטמא באהל וכדו'. (ויש ללמוד זאת במה הצד מטומאת נבלה ותנור. תוס'. וכן מבואר להלן קכה: שיש תורת 'יד' בטומאת נגיעים).

('שומר' המקיף מכל צד וסותם כליל את גוף הדבר – בטומאת נבלות ובשרצים, טהור. ובטומאת זרעים – טמא. עפ"י להלן קכו: ובתוס'. וע"ש פירוש אחר בתפארת ישראל).

ב. אַכְלִין – ריבה בהם הכתוב טומאות יתרות, לענין 'שומר' ולענין מפרכסת, כדלעיל. משא"כ בנבלה ובכלים.

תנור (כלי חרס) – מטמא מאוירו (תוכו), משא"כ בשאר טומאות.

נבלה – מטמאת אדם, מטמאת במשא, וטומאה יוצאת מגופה, משא"כ אכלין ותנור.

תנור ונבלה – מטמאים שלא ע"י נגיעה (מגופו / מאוירו), משא"כ טומאת זרעים האמורה בתורה, ע"י מגע היא באה. (וזה פירכא כל דהו. רש"י).

ואולם, זה שאינם צריכים הכשר, והזרעים צריכים – אין זו פירכא, כי הכשר הזרעים כמוהו כגמר מלאכתו של התנור).

אכלין ונבלה – שכן אכל.

אכלין ותנור – אין בהם חומרא משותפת שאין בנבלה. (ואולם נצרך להכתב דין 'יד' בנבלה, שאל"כ לא הייתי יודע שהיד מטמאה אדם ומטמאה במשא, כנבלה עצמה).

ג. רב אמר: אין יד להכשר. (מקרא נדרש לפניו, הלכך דין 'יד' מתיחס לטומאה הכתובה בסמוך, ולא לפני פניו, לדין ההכשר שנאמר קודם לכן. ואבע"א סברא: הכשר לאו תחילת טומאה הוא).

ר' יוחנן אמר: יש יד להכשר. (מקרא נדרש גם אלפני פניו. ואב"א סברא: הכשר – תחילת טומאה הוא). תניא כוותיה דר' יוחנן. (ולדעת רבא קכה). נחלקו בדבר ר"מ ור"ש, אם יש יד להכשר אם לאו. ולרב אחא ברדר"א (שם וברש"י), לכו"ע אין יד להכשר).

(לא נחלקו אלא לענין 'יד', אבל הכל מודים שיש 'שומר' להכשר (ראשונים). ואם באו מים רק על חלק מה'שומר' – יש סוברים שאינו מכשיר כלל ויש סוברים שמכשיר רק את החלק שכנגדם (ע' ברכת שמעון

וברכת אברהם פסחים כ בבאור דברי התוס' שם).